žiteli), neboť jde o částky, ke kterým exekut byl podle zákona (cit. § 270. odst. 1.) povinen. Opomněl-li však berní úřad (!) přihlášku vykonati, není tím nárok státu na neprihlášené nedoplatky na daně domovní, za běžný rok, v němž dražba byla provedena, ztracen. Nedoplatky ty sice nemuže již požadovati z nejvyššího podání (v přednostním pořadí), může však jejich zaplacení požadovati na vydražiteli jako na přímém poplatníkovi. Tento má proti předchůdci civilně právní nárok na náhradu toho, co za něho byl nucen zaplatiti. Stát tu ovšem nemůže brát zřetel na to, že snad předchůdce mu nemůže platiti, poněvadž jest nemajetným. Měl se (vydražitel) před převodem přesvědčiti, zda předchůdce splnil svoji daňovou povinnost podle § 270. odst. 1. a při dražení s případným nedoplatkem daně počítati.«

Nemluvme vůbec o předpisech exekučního řádu, který jest lex specialis a podle názoru ministerstva financí by neplatil vůbec, ač ony dovolávané předpisy (120/2 zák. o přímých daních) jsou znění tak povšechného, že na př. korrigovány jsou již §em 265/4 a 266 téhož zákona, necitujme vůbec žádné zákonné ustanovení — ale prosím z docela laického hlediska. Opomenul-li berní úřad (přes to, že musí býti včas vyrozuměn!) není za škodu tímto opomenutím vzniklou, za onen vytrvalý, každému burcování vzdorující »úřední spánek« — odpovědným onen zaspavší úředník — nýbrž budoucí vydražitel! Ten má proti exekutovi civilně právní nárok, o němž výnos sám předem říká, že mu nic platen nebude. Ale za to stát ovšem zřetel bráti nemůže — ač onoho nedbalého úředníka neustanovil onen vydražitel, nýbrž stát! Vydražitel měl se před převodem přesvědčiti, zda předchůdce splnil svoji daňovou povinnost! Ale jak, když máme v zákoně o přímých daních ustanovení § 329 — jako jediné a to praví, že poplatník má právo nahlédnouti u vyměřovacího úřadu (tedy berní správy, ne u berního úřadu!) do svých přiznání a jinakých (tedy zase svých) podání a činiti si z nich výpisy) do oznámení o uprázdnění a opětovném pronájmu, ostatní ustanovení týkají se daně důchodové a všeobecné výdělkové, a zástupců samosprávných svazků. Že jest poplatník oprávněn nahlédati i do cizích přiznání k dani činžovní praví pouze zpráva rozp. výboru str. 467 — ale to jen »aby to nebylo službě na závadu«.

Tohle všechno jsou ale jen přiznání. Poplatník tedy vůbec nemá práva nahlížeti do cizího daňového konta u berního úřadu, a měl-li se podle ministerského výnosu o nedoplatku přesvědčiti, měl také ministerský výnos uvésti, na základě jakého předpisu si takové nahlédnutí vůbec může vymoci.

Ochota berního úředníka? Ano, musí se přiznat, že berní úředníci jsou většinou opravdu ochotní. Ale nezapomínejme, že citovaný výnos má na mysli takový »berní úřad« (tedy berního úřadníka) který opoměl vykonati přihlášku, k níž byl vyzván a dle zákona povinnen. Bude ten dělati nějakou ochotu, neplní-li ani svoji povinnost?

A dejme tomu, že i taková nemožnost stane se možností. Před dražbou všichni dražitelé svorně pojedou přes 2 okresy, kolem jednoho berního úřadu, k tomu svému. Tam — ovšem jen v den pro strany — po řadě budou se dotazovati, kolik je dluhu na dani činžovní. Úředník — zcela trpělivě, bude to vysvětlovati prvnímu, druhému, atd. dejme tomu i desátému. (Řekl jsem shora, že předpokládám, že nemožnost stane se možností). Dražitelé odjedou zase domů, v den dražby dostaví se k soudu exekučnímu a sborově přednesou, že navrhují, aby se při dražení s případným, jim soukromě známým nedoplatkem daňovým per.....Kč....h počítelo. Na to jim soudce musí vysvětliti, že dle znění §u 172/4 exekučního řádu na takové oznámení přihlížeti nemůže a že není povinnen vyšetřovati tuto věc z povinnosti úřední.

Nebylo by mnohem lepší, jednodušší a správnější, kdyby onen ministerský výnos za slovy: »Opoměl-li však berní úřad přihlášku vykonati...« pokračoval »ručí za případný nedoplatek této daně úředník, opomenutí zaviniviší, případně více úředníků in solidum?« Jistě by se pak tento dodatek v praxi vůbec neuplatňoval, protože by každý, jehož se může týkat, se měl náramně na pozoru.

Ale takto je přímo prémií pro úřední liknavost. Dokonce dává nepřímo i návod, jak se má obmeškaný úředník vyhnouti úřední důtce. Žádné hlášení nedbalosti nahoru. Prostě vybrat od vydražitele. Daňové konto bude v pořádku, stát škody neutrpěl, obmeškalý úředník není nepořádným. Má svoje konta v pořádku.

JUDr. A. KOZÁKOVÁ, Praha:

K výkladu § 123 notářského řádu.

(O způsobilosti náměstka k úřadování ve vlastních záležitostech zastupovaného notáře.)

§ 123 notářského řádu má toto znění: »Náměstek má na místě notáře zastávati všechen obor jeho úkonův a pokračovati v jeho rejstříku jednacím i seznamech.

Notářské listiny podpisuje jako »náměstek«, odvolaje se vždy k dekretu o svém ustanovení.

Není-li sám notářem, má užívati úřední pečeti notáře, jehož zastupuje.

Nařízení pro notáře daná vztahují se také k náměstkovi; zejména jest dozoru a disciplinárnímu řízení podroben právě jako notářové.

Pokud substituce trvá, není zastoupenému notáři dovoleno, aby sám vykonával notářské úkony úřední.«

Dle výkladu Šedivova k tomuto §u (str. 266) »může náměstek notáře bez závady a platně prováděti notářské úkony, týkající se osoby nebo zájmu zastupovaného jím notáře (může tedy na př. ověřiti podpis onoho notáře, nebo ověřiti podpis dlužníka na úpisu pro notáře toho vydaném), neboť substituovaný notář a jeho náměstek jsou zcela různé osoby, a nelze tedy říci, že tím náměstek provádí úkon ve své vlastní záležitosti.«

Tomuto výkladu odpovídala i stálá prakse notářská, i stálá prakse všech soudů v RČS, a stejně též i judikatura rakouská. Překvapí proto jistě celý stav notářský stanovisko, jaké zaujal Nejvyšší soud k výkladu tohoto §u, a které jest naprosto odchylné jak od judikatury rakouské, tak i od stávající prakse.

Pisatelka tohoto článku ustanovena byla krajským soudem civilním v Praze náměstkem notáře Dra. J. H., u něhož zapsána jest jako kandidátka notářství. V této své funkci jako náměstek notáře sepsala notářský spis o zřízení společnosti s ručením obmezeným, jejímž jedním ze společníků byl též ji substituovaný notář. Krajský soud obchodní v Praze zapsal na základě tohoto notářského spisu — jak se dalo také očekávati — společnost s r. o. do obchodního rejstříku. Proti zápisu této společnosti s r. o. podala však Česká finanční prokuratura v Praze rekurs k vrchnímu soudu, který rekursu usnesením ze dne 26. září 1934 č. R IV 714/34 vyhověl z těchto důvodů: »Ze snímku notářského spisu o zřízení s ručením obmezeným sepsaného jest zřejmo, že společnost tato zřízena byla Drem. J. H., notářem, a Ing. M. B., a že notářský spis byl sepsán Dr. Andělou Kozákovou, kandidátkou notářství, a náměstkem notáře Dra. J. H., dekretem krajského soudu civilního v Praze ze dne..... ustanoveným. Náměstek notáře všechna jednání notáře obstarává na místě jeho (§ 123 zák. č. 75/76 ř. z.), a proto uvedený notářský spis sepsaný náměstkem notáře Dra. J. H., sluší pokládati za jednání tohoto.

Avšak notářský spis, kterým notář sám zřizuje společnost s ručením obmezeným tento notář sepsati nesmí, tudíž také ne náměstek ve věci svého chéfa (§ 33 cit. not. ř.), a listina uvedená přes to zřízená, nemá moci veřejné listiny.

O smlouvě společenské nebyla zřízena notářská listina, listina předložená předpisům zákona nevyhovuje (§ 3. odst. 1. čís. 1. a 4., 3. odst. zák. č. 58/06 ř. z.) a proto podle ní zápis do obchodního rejstříku povoliti nelze (§ 9. odst. 1., 2. ř. č. 1 a č. 2. cit. zák.), jinak by usnesení bylo zmatečné (§ 43 a 87 téhož zákona).

Prvý soud měl zkoumati i úplnost a zákonitost přihlášky a společenské smlouvy a předpoklad zápisu (§ 11 téhož zákona).

Napadené usnesení zákonu pro nedostatek notářské listiny nevyhovuje, pročež bylo stížnosti důvodné vyhověno a změnou usnesení přihlášku k zápisu zamítnouti.«

Proti tomuto usnesení podala samozřejmě společnost s r. o. dovolací stížnost k Nejvyššímu soudu, uvádějíc v ní toto:

1. Naříkané usnesení správně praví, že náměstek notáře obstarává všechna jednání notáře na místě něho. Tomuto ustanovení dává však mylný výklad, tvrdě v konkrétním případě, že notářský spis, sepsaný náměstkem notáře Dra. J. H. JUDr. A. K-ovou sluší pokládati za jednání notáře JUDra. J. H. Tento názor je však naprosto mylný. Náměstek notáře není, jak nesprávně vrchní soud má za to »alter ego« zastupovaného notáře, nýbrž jest osobou od notáře, kterého zastupuje, naprosto rozdílnou. Náměstek neúřaduje jménem notáře, nýbrž dle výslovného ustanovení zákona (§ 123 not. řádu) na místě něho. Není tedy náměstek zmocněncem notářovým, jako na př. substitut advokátův, nýbrž pravomoc notářova náměstka a jeho »publica fides« přechází na něho přímo ex lege jeho ustanovením příslušným krajským soudem, nikoliv na základě mandátu substituovaného notáře. Notář a jeho substitut nejsou jeden vůči druhému ani sub- ani koordinováni, nýbrž se navzájem vylučují; jsou tedy vůči sobě osobami naprosto cizími. Na témže notářství může úřadovati pouze jeden z nich, buď notář nebo náměstek. Ustanovením substituta přestává býti notář osobou veřejné důvěry požívající, a dle výslovného znění zákona není mu dovoleno po dobu substituce, aby sám vykonával notářské úřední výkony (§ 123 not. ř. posl. odst.). Může tedy náměstek, jsa osobou od substituovaného notáře naprosto rozdílnou, bez závady a platně prováděti notářské úkony, týkající se osoby nebo zájmů zastupovaného jím notáře. (Viz rozh. vrch soudu ve Vídni ze dne 1. XII. 1883 č. 18.804 N. Z. 1887/33).

2. Poněvadž pro kandidáta notářství platí podle § 123 not. ř. stejné předpisy jako pro notáře, nemůže proto padati v úvahu vůbec rozdíl, zda notář substituuje kandidát notářství u něho zaměstnaný nebo notář jiný. Že kandidát notářství používá i pečetě zastupovaného notáře, je věcí vedlejší — nemá své vlastní (§ 123 not. ř., odst. 3). Je nepochybno, že notář může prováděti notářské úkony pro svého kandidáta notářství, proč by tedy tento nemohl jako substitut prováděť notářské úkony pro notáře, kterého substituuje?

Dovolací stížnost poukázala také na stávající praksi notářskou i praksi všech soudu v RČS., jakož i na judikaturu rakouskou.

Pokud jde o § 33 not. ř. v usnesení vrchního soudu citovaném, namítala dovolací stížnost, že v §u tom jsou přesně vyjmenovány případy, kdy notář nemůže notářský úkon předsevzíti, a že případy ty vyjmenovány jsou taxative, a nelze je extensivním výkladem rozšiřovati na případy substituce, na které by byl jistě zákonodárce expressis verbis pamatoval. V konkrétním naříkaném případě není mezi náměstkem a substituovaným notářem žádný z případů v §u 33. not. ř. uvedený.«

Nejvyšší soud však usnesením ze dne 3. ledna 1933 R I 1508/34 této dovolací stížnosti nevyhověl z těchto důvodu: »Nejvyšší soud v rozhodnutí číslo 3416*) sb. n. s. zaujal stanovisko, že náměstek notářův, který má podle §u 123 not. řádu předsebráti na místě notáře všechny jeho úkony a má dále vésti jeho jednací rejstříky a záznamy, i když samostatně vede notářskou agendu, representuje notáře a jest považovati úkony náměstka notáře za úkony samého notáře.

Dovolací soud nemá důvodu, aby se od uvedené zásady odchýlil v souzeném případě, zejména když náměstek notářův, nejsa samostatným notářem, musil při něm použíti podle 3. odst. §u 123 not. řádu na notářském spise úřední pečeti notáře Dra. J. H., jež tvoří podstatnou část notářského spisu (§ 68 lit. h) not. ř.). Právem proto rekursní soud se zřetelem na předpisy §u 33 not. řádu neuznal notářský spis sepsaný náměstkem notáře Dr. A. K. o smlouvě společenské, uzavřené mezi notářem Dr. J. H. a Ing. M. B. za způsobilou listinu, aby na jejím základě mohl býti povolen zápis společnosti do obchodního rejstříku z hlediska §u 4. odst. 3. a §u 9. číslo 1. zákona č. 58/06 ř. z., třeba že zevně hověla předpisům §u 68 not. řádu.

Byla tedy věc správně posouzena rekursním soudem, a důvody napadeného usnesení nebyly vyvráceny vývody dovolacího rekursu.

Pisatelka tohoto článku, přes to, že byla a jest přesvědčena o správnosti svého názoru, totiž že náměstek jest od notáře, jehož zastupuje, osobou naprosto rozdílnou, a že bez závady může platně notářské úkony, týkající se osoby nebo zájmů zastupovaného jím notáře prováděti, požádala o posudek v této věci jako odborníka pana univ. prof. Dra. Václava Horu, který se vzácnou ochotou sdělil jí svoje stanovisko. Pro zajímavost uveřejňuje celý jeho posudek:

»Tážete se mne na mínění o poměru notářského substituta k substituovanému notáři. Je mi velmi milé, mohu-li prohlásiti, že souhlasím zcela s názorem Vaším. Slova §u 123 odst. 1. not. řádu »na místo« lze vykládati jen v souvislosti s posledním odstavcem téhož §u. Tedy tak: Poněvadž substituovaný notář po dobu substituce sám notářské úkony vykonávati nesmí, koná je na jeho místě substitut. Ale koná je svým jménem, nikoliv jménem toho, na jehož místě je a pod svou vlastní zodpovědností. Nemohu naprosto souhlasiti s názorem, že substitut representuje notáře a že úkony notářského substituta považovati jest za úkony notáře samého. Věta tato jistě není domyšlena. Byla-li by správná, musela by míti platnost obecnou ve všech případech substituce. A tu myslím, že sotva bude lze vážně tvrditi, že úkony substituta ustanoveného podle §u 119 not. řádu notáři zemřelému nebo sesazenému považovati jest za úkony notáře samého. A jak se vypořádati při tomto výkladu s §em 33 not. řádu? Musí se notářský substitut zdržovati notářských úkonů ve všech případech, kdy jde o osoby příbuzné n o t á ř e, na jehož místě působí, a nemusí se zdržovati těchto úkonů, jde-li o jeho vlastní lidi? Názor Nejvyššího soudu by k tomuto důsledku — podle mého mínění nemožnému — musel konec konců přivést.«

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y: Dle předpisu čl. IX. zákona ze dne 4. dubna 1921 čís. 161 sb. z. a n. přísluší provésti pozůstalost notáři v P. jako soudnímu komisaři a nikoli, jak stěžovatelé mylně se domnívají notářství v P., jak soud prvé stolice patrně omylem napsal. Z toho plyne, že k projednání pozůstalosti po Františce R—ové v P. dne 14. července 1923 zemřelé povolán byl jedině notář L. v P. Dle §u 123 not. řádu má notářův substitut na místě notáře všecky jeho úkony předsevzíti, a jeho jednací rejstříky a záznamy dále vésti. Z toho plyne, že notářův substitut, i když samostatně vede notářovu agendu, tohoto representuje a že úkony notářského substituta považovati jest za úkony notáře samého. V důsledcích toho přes to, že pozůstalost po Františce R—ové neprojednal notář L. osobně, nýbrž jeho substitut notář B. ze Z., neměla choť notáře L—a opatrovnictví nezl. syna zůstavitelčina syna Jaroslava R—a býti ustanovena a s ní pozůstalost substitutem notáře L—a býti projednána. Když se tak stalo, byl tím předpis §u 20. j. n. porušen a soud rekursní správně pro tuto vadu usnesení okresního soudu v P. jakož i řízení mu předcházející zrušil a soudu prvé stolice nové projednání pozůstalosti nařídil.

---

*) *Čís. 3416:* Za opatrovnici dědice nelze stanoviti notářovu choť, třebas pozůstalost projednával notářův substitut. (Rozh. ze dne 22. ledna 1924, R II 1/24.)

Pozůstalost po Františce R—ové v P. projednával notář B. ze Z. jakožto substitut P—ského notáře L—a. Pozůstalostní soud určil opatrovnici nezvěstného dědice manželku notáře L—a. Rekursní soud usnesení zrušil a vrátil věc prvému soudu k novému jednání.

D ů v o d y: Soudce je vyloučen z vykonávání soudcovského úřadu v občanských věcech právních, v nichž vystupuje jako strana jeho manželka (§ 20 čís. 2 j. n.). Dle soudní praxe platí týž důvod vylučovací, týká-li se poměr příbuzenství nebo švakrovství i jen zmocněnce stran. Byla-li tedy v tomto případě manželka soudního komisaře povolána k úřadu opatrovnickému, je tím zákaz §u 20. j. n. porušen (důvod zmatečnosti).

Poněvadž se jedná o věc eminentně důležitou pro celý stav notářský, považuje podepsaná za svoji povinnost předložiti ji notářské veřejnosti, doufajíc, že snad v jiném konkrétním případě Nejvyšší soud přikloní se ke stanovisku námi hájenému, jehož správnost podepřena jest i posudkem universitního profesora — jednoho z nejskvělejších odborníků.

Nová doručovacia praks.

Obvodní a obecní notári následkom mylného výkladu obežníku č. 99/35 pána krajinského prezidenta verejným notárom tutam vracajú predvolania, vyslané ím v pozostalostných záležitostiach k doručeniu, načo som všetkým notárom mojho okresu nasledovný prípis poslal, ktorý tu pre pánov kolegov v úplnom znení sdelit — myslým — nebude zbytočné.

»Pane Notáre!

V Krajinskom vestníku pre Slovensko číslo 6. zo dňa 20. februára 1935 sdelený bol Vám obežník číslo 99. pána krajinského prezidenta, ktorý Vy, Pane Notáre, tak interpretujete, že vo všetkých prípadech, kde Vás verejní notári čo súdni komisári o doručenie stránkam predvolaní v pozostalostných záležitostiach požiadajú, oprávnený, ba povinný Ste (»upravujú sa«), tieto zásielky notárom tým vraciať, že treba zásielku poslat poštou, to jest priamo na stránku samú. Každé právne pravidlo — i tento obežník — ale treba — a možno správne interpretovat len porovnaním, v súlade inými, tiež na túto látku vztahujúcimi sa komplementérnymi, doplňujúcimi zákonnými pravidlámi, lebo len tak môžeme na pravú vôlu zákonodarcovu správne uzatvárat a k správnym záverom dospet.

V tomto konkretnom prípade celý komplex súvisiacich právnych predpisov vyzerá tak, ako nasleduje a logickým výkadom naskytuje sa nám nasledovný obraz:

1. § 37 z čl. VII 1886 (novela k verejnonotárskemu poriadku z čl. XXXV 1874): V záležitostiach, v ktorých verejný notár zakročí čo súdny komisár, doručenie jeho predvolaní má sa diat cestou obecného predstavenstva.

2. § 100 nar. min. pravosúdia č. 43194/95 zo dňa 11. X. 1895 (prevádzacie nariadenie k zákonu XVI. 1894 o pozostalostnom postupe): Dožiadaniam ver. notárov v pozostalostných záležitostiach administratívné úrady vždy presne a možnou rýchlostou majú vyhovet.

3. § 19 zákona č. 100/31 Sb. z. a n. (zákon o súdnom rízení nespornom): Do vlastných rúk účastníka, lebo zmocnenca budiž doručené vybavenie len, nariaduje-li to zákon, doručujú-li sa prvopisy dôležitých listín, alebo nariadi-li to súd (= súdny komisár) z dôležitých dôvodov.

4. Pretože vyvinula bola sa taká prax, že súdy doručily boly k vlastným rukám účastníkov i v takých prípadoch, kde to zákon nepripustil, vydaný bol ministerstvom spravedlnosti informativný výnos č. 54.774/26 zo dňa 22. I. 1927 (Vestník min. spravedlnosti č. 2/1927), podla ktorého súdy upozornené boly, že prípustné je doručovat k vlastným rukám len v prípadoch zákonom predpísaných; také prípady sú (medzi inými) na Slovensku a Podkarpatskej Rusi: vo veciach pozostalostných doručenia predvolaní uvedených v §§ 62, 63, 65 z čl. XVI 1894 (o pozostalostnom postupe), to jest len v tých prípadoch, kde neprevzatie predvolaní má v zápätí pre účastníka zvláštnu právnu újmu (tak sa považuje na prípad nedostavenia sa, že z pozostalosti nenárokuje a t. d.).

5. § 2 vládneho nariadenia č. 2/1927 Sb. zák. a nar.:

Súdne vybavenia, ktoré podla zákona sa majú doručit do vlastných rúk adresáta sa podávajú doporučene so zpiatočným listkom.

§ 3 toho istého nariadenia: Vybavenia, ktoré netreba (správnejšie: neslobodno!) doručovat k vlastným rukám sa zasielajú jako obyčajné dopisy bez zpiatočného listku.

6. § 2 sdelenia č. 68/1934 min. spravedlnosti (Vestník č. 10/1934): Verejní notári ako súdni komisári (odchylne od súdov, ktoré môžu používat obálky so zpiatočnými listkami v každom prípade): »obálek se zpátečními listky smejí používati pouze pro vyrizení podávaná doporučene« (táto veta otisknutá i v obežníku č. 99 Krajinského vestníka).

Záver:

Poneváč verejní notári smú obálky so zpiatočnými listkami použit len pri podaniach doporučených, doporučenými listkami ale smú predvolat len pri predvolaniach k vlastným rukám, tieto prípady predvolání k vlastným rukám určené sú zákonom (62, 63, 65 §§ z čl. XVI 1894), verejní notári čo súdni komisári na Slovensku a Podkarp. Rusi v prípadoch obyčajných (nie k vlastným rukám, pri predvolaniach, vyslaných bez sankcie, bez poukazu na prípadnú stratu práv a t. d.) i nadalej povinní sú ích predvolania doručit dat doterajším spôsobom t. j. na Slovensku a Podkarp. Rusi: obecným predstavenstvom a to, kým platnost §u 37. z čl. VII. 1886 zrušená nebude.

Samozrejme doručenie k vlastným rukám doporučeným dopisom návratkovým poštou sa môže stat len »v místním (i rozšírenem) doručovacím okresu poštovního úradu, v okresu prešpolního listonoše a v doručovacím obvodu poštoven, které poštovní reditelství k tomu zmocnilo« (§ 1 sdelenia č. 84/1928 Vestnik minist. spravedlnosti č. 9/1928), do iných — nie takých — miest (osady a t. d.) i nadalej tiež len cestou obecného predstavenstva. Dr. Artur Sterner v. r., verejný notár, čo súdny komisár.«

Dr. Artur Sterner,
verejný notár, Kremnica.

ZE DNE

Senior českých notářů, p. Dr. Jakub Ptáčník, zřekl se v dubnu t. r. úřadu notářského. Pan Dr. Ptáčník narodil se dne 29. ledna 1849 v Radonicích u Domažlic. Práva vystudoval na universitě ve Vídni, kdež též promoval a konal přípravnou praxi notářskou. Ve 33 letech byl jmenován notářem v Hostouni (7. ledna 1882), odtud pak přeložen 4. ledna 1902 do duchovního i hospodářského centra svého rodného kraje — Domažlic, kdež žije posud. Notářem byl tedy úctyhodnou dobu 53 roky, a po celý tento čas zastával svůj úřad vzorně jako opravdový, osvědčený a milovaný rádce a důvěrník všeho občanstva, vyznačující se láskou ke svému povolání a nejvyšší přesností i svědomitostí u jeho vykonávání. Stav notářský přeje upřímně svému starešinovi, aby po tak vynikajícím životním díle užíval dlouho ve zdraví a spokojenosti zaslouženého odpočinku.

80 let notáře Antonína Sixla. Dne 10. června t. r. dožil se významného životního výročí 80ti let novobydžovský notář Antonín Sixl. Narodil se v Českých Budějovicích, gymnasium vystudoval v Jindřichově Hradci, kde jeho otec byl tajemníkem u hejtmanství, pak vykonal právnická studia na pražské universitě, v roce 1880 nastoupil jako koncipient u notáře Františka Fáčka v Jindřichově Hradci, známého staročeského poslance na sněmu zemském, dalším jeho koncipientským místem byla Třeboň, v roce 1891 jmenován byl notářem v Nechanicích po nezapomenutelném Dru Josefu Štolbovi, od roku 1910 působí v Novém Bydžově. To je stručný nástin života jubilantova, avšak těchto několik suchých slov a stručných dat skrývá v sobě řetěz událostí dobrých i méně šťastných, v nich obsaženy jsou ideály a touhy mládí, tvrdá a svědomitá práce zralého věku a vyrovnaný mír pokojného stáří.

Co všecko přešlo za ta dlouhá léta přes jeho hlavu! Jako chlapec rostl v horké půdě českého jihu, ovládaného tehdy němectvím, viděl ty první nesmělé, ale statečné pokusy rodícího se českého uvědomění, v němž ještě více zocelil se u svého prvního šéfa Františka Fáčka, vzácného a nesmlouvavého vlastence a bojovníka za česká práva. Činně se tehdy zúčastnil těch bojů, ať to bylo v notářské komoře, ve volebních zápasech, nebo v různých vlasteneckých spolcích. Tomuto čistému ideálu zůstal věren až podnes a neupustí od něho nikdy. Jinak jeho život vyplněn byl jen a jen prací a starostí o rodinu. Práce byla a jest mu radostí, nikoli břemenem, ve svém povolání neviděl nikdy jen prostředek k vydělávání, nýbrž poslání pomáhati a raditi svým spoluobčanům, tedy to, čemu sám říká »officium boni viri«. Proto byla a jest jeho kancelář s oblibou a důvěrou vyhledávána.

Ve svém posledním působišti v Novém Bydžově byl v různých směrech význačným činitelem, ať jako předseda místní organisace čsl. národní demokracie, nebo jako předseda ředitelství Novobydžovské spořitelny, předseda Div. jednoty Jirásek, předseda pořadatelstva Merendy, této staroslavné a dnes po celém světě známé studentské slavnosti, datující svůj vznik již z dob Marie Terezie a v roce 1921 po 25leté přestávce znovu oživené a jako člen četných korporací národních a kulturních. Ve všech těchto funkcích významně a hodnotně se uplatňoval k prospěchu obecnému.